

Срещу Коледа.

Миткови имаха голѣма кѣща — най-голѣмата въ село. У тѣхъ живѣеше учителката съ момченцето си, Владко. Дветѣ деца бѣха винаги заедно. Предъ коледнитѣ празници Владко показа на Митка книжка съ много картинки. На една картинка имаше бѣлобродъ старецъ, натоваренъ съ голѣмъ кошъ. Въ коша имаше какви не хубави играчки.

— Това е дѣдо Коледа, — рече Владко на Митка. — Той носи подарѣци за децата. Цѣла нощъ срещу Коледа той ходи отъ кѣща въ кѣща и оставя на децата подарѣци. Лани той ми донесе тая книжка и кутийка съ хубави бои. А тази година, мама казва, ще ми донесе още по-хубави нѣща.

* * *

Митко лежеше срещу Коледа, мислѣше за Владко, за подарѣцитѣ му и дѣда Коледа. Владко бѣше казалъ, че дѣдо Коледа живѣе въ гората, въ свѣтълъ палатъ... Който има здрава шейна би могълъ да му отиде на гости и добриятъ старецъ го дарява каквото пожелае.

— Ахъ, шейна, — мислѣше си Митко, а клепкитѣ му тежатъ-тежатъ. — Шейна, хубава шейна,... звънчета,... камшикъ!... Но ето стори му се, че нѣкой